

АЛЕКСАНДАР МАКЕДОНСКИ

Џејн Бингам

Илустровао
Робин Лори

Саветник за историју:
Др Ен Милард

Превео
Никола Пајванчић

Наслов оригинала

Jane Bingham
ALEXANDER THE GREAT

Copyright © 2004 Useborne Publishing Ltd.

Translation Copyright © 2008 за српско издање, ЛАГУНА

АЛЕКСАНДАР МАКЕДОНСКИ

мала лагуна

Садржај

Мапа Александровог света

Прво поглавље:
Краљевић Александар

Друго поглавље:
Млади краљ

Треће поглавље:
Освајач Истока

Четврто поглавље:
Божји син?

Пето поглавље:
Судар краљева

Шесто поглавље:
Владар Персије

Седмо поглавље:
Краљевско венчање

Осмо поглавље:
Пут у Индију

Девето поглавље:
На крају света?

Десето поглавље:
Повратак кући

Мој освајачки живот

Прво поглавље

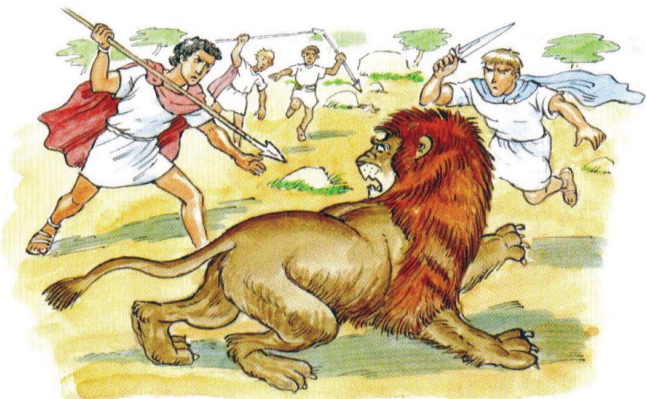
Краљевић Александар

Александар је рођен као краљевски син – или је бар тако мислио, све док му мајка Олимпија није одала невероватну тајну. Рекла је да је његов прави отац заправо Зевс, господар богова. Одушевљен, Александар је дао себи реч. Једног дана, заклео се, владаће читавим светом.

За све друге је његов отац био Филип II, владар Македоније, малог, каменитог краљевства северно од Грчке. Филип је био амбициозан, а

Олимпија одлучна. Кад је порастао, Александар је био и једно и друго.

Под Филиповим вођством и уз помоћ снажне војске, Македонија се готово удвостручила. Филип је градио краљевство којим ће се поносити и желео је да има наследника достојног да њиме влада.

Александров најбољи пријатељ звао се Хефестион, и њих двојица су заједно учили да се боре разноврсним оружјем. А онда су своју вештину испробали у лову на лавове. У ретким тренуцима предаха

свирали су лиру и читали поезију.

Када су се Александар и Хефестион замомчили, Филип је унајмио чувеног грчког мислиоца Аристотела да их подучава. Неких дана су расправљали о науци или природи, али би других Аристотел распаљивао машту својих ђака причама о тајанственим и далеким земљама и пустоловинама грчких јунака.

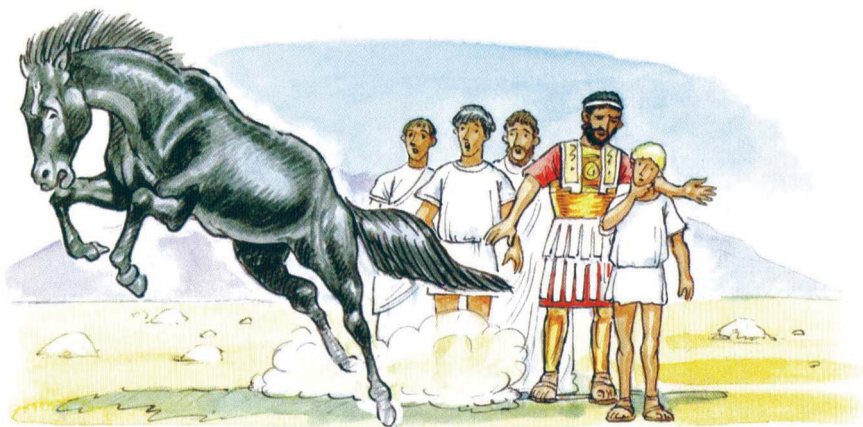
И мада је Александра све занимало, ипак је највише желео да зна како добро да влада.

За остале дворјане Александар је био обичан краљевић, све док није пожелео очевог коња.

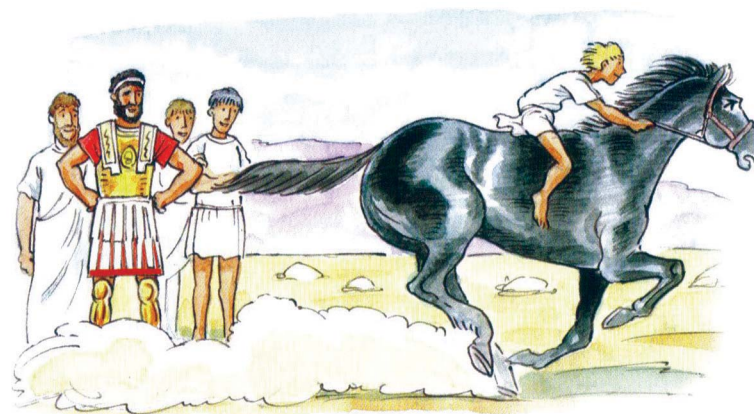
„Ако укротим Букефала, хоћеш ли ми га дати?“, упитао је.

„Убићеш се!“, брецнуо се Филип. Букефал је био величанствен коњ, али тако диваљ да се нико није усуђивао да га јаше. Ако би неко то пробао, Букефал би га збацио у прашину и изгазио.

Међутим, Александар је приметио нешто што нико други није...

Букефал се плашио сопствене сенке. Када су коња извели на поље за вежбу, Александар га је окренуо тако да гледа у сунце, а да му сенка пада позади. Онда је скочио на њега и јурнуо преко поља. Краљ Филип је био тако поносан на свог сина да је бризнуо у плач.

„Видим да Македонија неће бити довољно велико краљевство за даровитог момка као што си ти“, рекао је Александру док му је предавао Букефала.